

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 24616

гр. София, 24.11.2024 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19
състав**, в закрито заседание на 24.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

като разгледа дело номер **11438** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуален кодекс (АПК), във връзка с чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Производството е образувано по жалба на А. Х. И., гражданин на Сирия с адрес: [населено място], жк О. купел, [жилищен адрес] срещу Решение № 11201/28.10.2024 г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците при МС, с което му отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В оспореното решение административният орган е приел, че по отношение на търсещият закрила Турция се явява трета сигурна страна.

След служебна проверка в информационната система на АССГ, съдът установи на основание чл. 628 - чл. 633 от ГПК, във връзка, с чл.144 АПК, Административен Съд София-град, с определение № 19268 от 09.10.2024 г. по административно дело № 7126/2024 г. е отправил преюдициално запитване до Съда на европейския съюз на основание чл. 267, ал. 2 от ДФЕС със следните въпроси:

1. Възможно ли е чрез разширително тълкуване на съображение 46 и чл. 33, пар. 2, б. в), във връзка с чл. 38 от Директива 2013/32/ЕС, да се приеме, че правилата, регламентирани, в тези норми, даващи възможност дадена молба за предоставяне на международна закрила да бъде счетена за недопустима и касаещи понятието за трета сигурна страна съгласно чл. 38 от Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила, да бъдат прилагани в производство по реда на Глава III от същата Директива, в съответствие с основните принципи и гаранции, по глава II от същата Директива, т.е. при разглеждането на молба за предоставяне на международна закрила по същество?

2. Следва ли Съображение 46 и чл. 3, пар. 2, б. в), във връзка с чл. 38 от Директива 2013/32/ЕС да се тълкуват в смисъл, че се допуска национална правна уредба, от вида

на тази по чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, както и административна и съдебна практика, съгласно които разгледана по същество молба за предоставяне на международна закрила може да бъде отхвърлена, без да бъде обявена за явно неоснователна или недопустима, само на основание на възможността, кандидатът да се ползва от закрилата на трета сигурна страна, без в националното право да са разработени и прилагани предвидените в чл. 38, пар. 2, б. б) от Директива 2013/32/ЕС методи и при положение, че административният орган признава, че в страната на произход на кандидата, е налице въоръжен конфликт и по отношение на него са налице предпоставките чл. 15, б. в) от Директива 2011/95?

3. Следва ли чл. 38, пар. 2, б. б), във връзка със съображение 46 от Директива 2013/32, да се тълкува в смисъл, че административният орган, разглеждащ по същество молба за предоставяне на международна закрила, може да приложи понятието за сигурна трета страна, спрямо определена страна и определен кандидат, само въз основа на информация от общодостъпни източници и на прието решение на орган на изпълнителната власт (Министерски съвет), за това, че дадена страна е трета сигурна, без да има предвидени в националното право методи, по смисъла на тази разпоредба, чрез прилагането на които административният орган да се убеди, че понятието за сигурна трета страна може да се приложи спрямо определена страна и определен кандидат?

4. Следва ли чл. 38, пар. 2, б. а) от Директива 2013/32/ЕС да се тълкува в смисъл, че държавите членки е необходимо да предвидят задължително в националното си право критерии, при наличието на които може да се приеме, че съществува връзка между кандидата и съответната трета страна, на основание на която е основателно кандидатът да отиде в тази страна?

5. Следва ли чл. 38, пар. 2, буква в) от Директива 2013/32/ЕС уреждаща възможността, кандидатът да оспори по съдебен ред, наличието на връзка между него и дадена трета страна, приета като сигурна, в съответствие с буква а), да се тълкува в смисъл, че при липса на национална правна разпоредба, която да предвижда съдебен контрол за законосъобразност на наличието на връзка между кандидата и въпросната трета страна, съдът, сезиран с обжалване на административното решение, с което е отказано предоставянето на международна закрила на кандидата на основание на това, че трета страна е приета за сигурна спрямо него, задължително е необходимо да се обяви за компетентен и да се произнесе по законосъобразността на приетото от административния орган, наличие на такава връзка?

Пред СЕС е образувано дело № 718/24 г.

Съдът намира, че спорът по настоящият спор е абсолютно идентичен със спора по административно дело № 7126/2024 г., поради което производството по настоящето дело следва да бъде спряно до произнасяне на Съда на ЕС по дело № 718/2024 г.

Водим от горното и на основание чл. 206, ал. 2 от АПК и чл. 229, ал. 1, т. 4 от ГПК, СЪДЪТ

О П Р Е Д Е Л И:

СПИРА производството по административно дело № 11438 по описа на съда за 2024 г., до окончателното произнасяне на СЕС по дело № 718/2024 г.

Преписи от настоящето определение да се изпратят А. Х. И., гражданин на Сирия с адрес: [населено място], жк О. купел, [жилищен адрес] и на Председателя на

Държавната агенция за бежанците при МС.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба в 7-дневен срок от получаването му от страните пред Върховния Административен Съд на Република България.

Делото да се докладва на председателя на състава на 30.04.2025 г., за преценка на условията за неговото възобновяване.